

Jože Dular | Dvoje pričakovanj

I.

Še veš, takrat je padal mrak,
ko si kot tujec ves ubog
prestopil moje hiše prag.

Na mizi zvrhan vrč je stal
in na ognjišču v tihi mir
je zadnji ogenj plapolal.

Vrč dvignila sem pred teboj,
do roba čašo ti nalila
in prvi dala ti napoj.

Iz tujca si mi gost postal
in jedel si moj beli kruh
in v mojem srcu kres prižgal.

Takrat si mene vso razvnel.
Saj še ne veš, kaj sem prestala,
ko si slovo od mene vzel.

Kako nocoj je nizek prag.
Kako napeto prisluškujem,
da bi začula tvoj korak.

Na mizi zopet vrč stoji
ves prazen in do kaplje suh,
kot suhe moje so oči.

Kako mi danes je težkó —
Saj vem, da te nikoli več
nazaj v moj tihi dom ne bo.

II.

Nocoj se priplazil na temno nebo
je mesec ves mrzel in trd.
Nocoj sem pripravil mizo za dva,
nocoj je moj dom odprt.

V bakreni posodi sem smolo prižgal,
da nama ne bode mraz,
da bode obema v ognju žarel
do poznega jutra obraz.

Nikoli, deklè, te ni k meni biló,
a vendar bi rad bil s teboj,
saj morda ne slutiš in niti ne veš,
kako mi je težko nocoj.

Zdaj čakam. Čez plamen metulji lete
in mesec je mrzel in trd.
Ne bom te pričakal, ti dékle mojé.
Moj dom je zaman odprt.

Stanko Vuk | Pastirska

Pômlad se je prebudíla
z obrvmí iz brinja,
mèglasti si plašč je svoj
na Prévalu izmila.

Iz zgodnjih mlečnih trav
si tke zelene láse,
na krhkem, marčnem nebu
močvirne zvezde pase.